

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Dirissimæ famis ciuitatum punitaru[m] exempla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

ableuent. Iam verò, si & offensa inhabitantium huiusmodi sit, ut diuina commotione his inferantur prœlia, verè terra est ferrea telorum, segetibus inhorrens, & suis nuda fructibus: fecunda ad pœnam, sterilis ad alimoniam. Vbi autem abundantia: Ecce ego pluo vobis panes, dicit Dominus. A Domino itaque abundantia, in beneficium; & penuria in supplicium est.

VI.

Sabell. li. 10.
cap. 7.

Non est autem paruum istud supplicij genus. Fames, ait Sabellicus, inter tetra & dira monstra, in vestibulo inferni, ut Vates summus ingeniose fabulatur, omnium, quæ inibi sunt, teterrima, & ad omne scelus suadendum efficacissima existit. Ex nullo malorum fonte fœdiora manarunt exempla. Filiorum cades & infanda epula hinc sunt, hinc præcipitationes, aliæq; festinata mortes. Et quod omnium atrocissimum est, reperti sunt, qui seipsos laniarunt, quando obscænos morsus in alios vertere non potuerunt. Libet hoc itidem per exempla ostendere.

Fulgos. lib. 7.
cap. 6.

Herodot.
lib. 3.

Babyloniorum urbem Darius Persarum rex obsidebat, à quo descuerant. Ut ergo commeatus, quos in vrbe habebant Babylonij, diutiùs extenderent, ex toto femineo sexu, cum singulas viris omnibus delegissent; reliquas, ne eis alendis illorù nutrimenta, per quos vrbs defendebatur, consumerent, manu crudelissima strangulauerunt. Faminas hæc fames deuorauit, militibus pepercit. Illa autem nec militibus, quæ fuit, cum Cambyfes Persarum rex contra Æthiopes Macrobios expeditionem pararet. Nam nondum quinta itineris parte confecta, per arenas, tanta commeatus penuria exercitum inuasit, ut quemadmodum supra meminimus, cum herbis carerent milites, fortiti ex se ipsis decimum quemque comederint. Itaque Cambyfes veritus & ipse suorum dentes ac depastionem, retro redire coactus est. Longiùs progressa est alibi hæc rabies. Calagurium vrbs est Hispaniæ, cuius incolæ à Cn. Pompeio obsessi, ut fidem Sertorio præstarent, in tantam famem durauerunt, ut vxores suas ac liberos in vsum extremæ dapis conuerterent, cum nullum aliud animal, in vrbe, superesset. Denique, ut finem faciam, Sagunthus vrbs Hispaniæ, olim amicissima Romanis, longa Pœnorum obsidione, eò famis redacta est, ut ciues extracto, in foro, igni, suas res omnes eò conijcerent, seque ac suos postremò liberos, ne in manus hostium venirent, eodem præcipitarent. Vidimus pro dolor,

dolor, propemodum similia, hoc Saeculo bello: audiuius gemitus & lamenta vicinorum pagorum & ciuitatum: sed, vt dixi, non necesse est, miseriam calamitatem geminare commemorando. Quotquot tunc interfuerunt, in recitatis historijs suam imaginem intuentur. Vtinam & sua delicta agnoscerent, quibus Dei super se iram prouocauerunt. Quam parum curabant caelestia? quam paruo in pretio erat religio? in negotijs fidei & Ecclesiae Deum offendere, quam homines maluerunt. Regem Sueciae, eiusque Duces, tamquam Messiam, optarunt, inuocarunt, traxerunt. Ne accusent Deum, si cum bello, paupertatem, famem, pestem immisit, adepti sunt, quod habere voluerunt.

Sed de fame ciuitates affligente satis est dictum: addam exemplum, in qua conspicitur, quanta sit poena, si tota aliqua natio fame castigetur. Memorat ex Procopio Caesar Baronius: Anno Christi 539. qui quartus belli Gothici à Procopio ponitur inchoatus, dirissima fame vexatam fuisse Italiam, quam ita describit. *Cum iam se verteret annus, & mensis tempus adesses, in campis frumentum sua sponte maturescerat: non tamen, quàm prius, in copia fuit, sed longè minori, vt quod nec hominum manibus, nec bouum labore satum humoq, tectum fuisset, sed temerè in agri superficiem iactum: unde eius pars quadam, terra vi facta, emergerat. Ipsum id tamen, cum demeteret nemo, pra nimia sui maturitate in terram iterato excidens renascebatur. Quae res cum eundem in modum, in Emilia accidisset, eius regionis homines proprijs sedibus ac bonis relictis, in agrum Picenum profugerant, haudquam existimantes, eius Prouincia loca, quia maritima essent eadem omninò rei frumentaria inopia premi. Thuscòs praterea haud secus, ac pari de causa fames attigerat. Ex his tamen, qui montes incolerent, frumenti in modum è glandibus commolitis confectum panem edebant. Vnde vulgatis, velut in pecua morbis, uti par erat, multi mortales capiebantur, & paucis superstibus interibant. Inter Picentes autem tradunt non minùs quinquaginta millia hominum, pra inedia interysse, & longè plures extra Ionicum sinum. Qua autem morbi specie, & quemadmodum hi morerentur, mox explicabo. Cum enim nihil is esset, quo vescerentur, extenuati nimirum omnes pallentesq, reddebantur caroq, vt cibo diutius carens, in se ipsa retracta cohaeserat: fel item, cum nimium abundaret, atque*

VII.

Procop lib 2.
de bello Gothico Baron.
tom. 7. Anno
539.

adeò